

Szántai Lajos A Magyar Szent Korona szimbolójai megközelítése

A szimbolójai kutatás célja és feladata, hogy az ember számára ismét megragadhatóvá tegye a tradicionális szimbólumrendszereket. Egy szimbólum életre keltése, áthatása a szellemi megvalósítás energiáival ezért végsősoron elválaszthatatlan a közönséges, élettelen funkciókba süllyedt tudatfolyamatok és tudatállapotok vitalizálásától. Teljesen tévesek azok az elgondolások, amelyek szerint a szimbólumok „valami” helyett állnak, vagy „valamit” jelentenek. A szimbólumok nem jelképek, hanem valóságok

A magyar Szent Korona ebből a szempontból nem élettelen, holt kultúrtörténeti „emlék, s méreteiben és arányaiban sem vizsgálható a tudattól független valóságként. A Korona egy benső, mágikus tudatállapot megnyilvánulása, szimbóluma és „lenyomata, Egy olyan szakrális

tudatállapoté, amely a jelenkori világban szinte elképzelhetetlenül magas szintet jelent. Azt már kimutatták, hogy a Korona minden szempontból megfelel a Corona Imperatoris által támasztott követelményeknek: ti. „evilági hatalom nem áll fölötte. Viszont abba már nem gondoltak bele, hogy mit jelent valójában az ilyen uralkodói jelvényhez megbonthatatlanul és elválaszthatatlanul hozzá kapcsolódó hatalmi és uralmi képesség, amelynek megvalósítása nélkül a király (a beavatandó tudat), mintegy kihullik a Koronával szimbolizált lét metafizikai centrumából. Hasonló következtetésekre jutott Pap Gábor is, amikor megfogalmazta azt a tételt, hogy „nem a királyhoz kerestek koronát, hanem a Koronához királyt. Vagyis egy olyan spirituális kvalifikációval rendelkező személyt, aki képes arra, hogy önmagát a lét teljességeként, a lét korlátlan uraként megvalósítsa; aki a létezés hierarchiáin, a társadalom, az Egyház és az Állam fokozatain a szabadság és a halhatatlanság pozíciójából uralkodik. A magyar Szent Korona tehát ennek a korlátlan uralomnak, hatalomnak és szabadságnak a látható és a láthatatlan (occult) szférákra kiterjedő szimbóluma. Ezt egyébként a Turul dinasztia Árpád-házi királyainak (a mitológiai és metafizikai síkokat szüntelenül átható) élete messzemenően alátámasztja.

1.

„Az Imperator koronája a kerek világ - mondja Honorius Augustodunensis, s mint tudjuk a Szent Korona minden tekintetben Imperator-i korona. Éppen ezért a Szent Korona maga a kerek, vagyis az egész, a teljes világ. Az a világ, amely az emberi tudattól elválaszthatatlan, s lényege szerint magába foglalja az „emberfeletti”, s az „emberalatti” területeket, szférákat is, amelyek azonban sohasem választhatók el az örök, időtlen és időfeletti (tudati) valóságtól.

A „kerek világnak most azt a vetületét vesszük vizsgálat alá, amely közvetlenül a mi világunk. Ez a világ lényegét tekintve az idővel keletkezik, s az idővel múlik el, de a keletkezés és elmúlás között korszakokra, ciklusokra oszlik: Arany-korra, Ezüst-korra, Érc-korra és Vas-korra. Ez utóbbi, a Vas-kor, vagy másként ólom-kor: a Kali-yuga, a Sötétség kora. A Kali-yuga Krisztus előtt 3102-ben, csillagászati pontossággal 3101-ben kezdődött, s a jelenkor, a modernitás kora ennek az „elsötétedésnek van meglehetősen előrehaladott állapotában. A két szimbolikus dátum közül most a 3101-es kezdetet emelnénk ki, mert rendkívül szoros összefüggésben áll az Árpád-ház kihalásának évszámával: a Kr. u. -i 1301 -es időponttal, valamint Szent Imre herceg 1031-ben bekövetkezett halálával. A számoknak ez a szimbológiai kombinációja azt jelzi, hogy azok a démonikus tendenciák, amelyek Kr.e. 3101-ben törtek a létezésbe, Kr. u. 1301-ben hallatlan erőteljséggel aktivizálták magukat, mintegy offenzívába kezdtek- a világban még meglévő metafizikai spiritualitás kiiktatására. Mit jelent ez? Mindenekelőtt azt, hogy az Árpád-ház kihalásával megszűnt minden esély arra, hogy olyan dinasztiák jöjjenek létre, amelyekben szakrális uralkodók inkarnálódhatnak. Az a rendkívül drámai megfogalmazás, ami szerint III. András halálával „az utolsó aranyág tört le, sokkal többet jelent egy hétköznapi tragédiánál: ugyanis magából a világból tűnt el végérvényesen a dinasztikus szolaritás lehetősége. A világ-, a világosság, a fény-fárol tört le a Fénynek a világba alászálló ága.

Látszólag messze kerültünk a Korona vizsgálatától, azonban, ha közvetve is, de végig a Koronáról beszéltünk: ugyanis a Kali-yuga szellemellenes erői, hatalmai megjelentek,

manifesztálódtak a Koronán is, s a szimbológiai gondolkozás értelmében, ha a Korona azonos a „kerek világgal, akkor meg is kellett, hogy jelenjenek.

2.

A Kali-yuga jellegzetes „képviselői: a l e m u r o k. László András meghatározása szerint a lemur a halálközeli széthullottság fantom létformáját, az „állati létformát, s valamilyen emberi létformát hordozó lény. A lemuri szubsztrátum az emberi tudat felbomlasztását, a létezés teljes elsötétítését, széthullasztását szolgálja. Meg kell jegyeznünk, hogy a jelenkorban már szinte kizárólagosan lemuri kultúráról beszélhetünk. Még a tradíciók és a vallások felületét, s számos esetben mélységeit is áthatja ez a rendkívül erőteljes, s mind erőteljesebbé váló démonicitás. Éppen ezért egyáltalán nem tekinthetjük véletlennek a Szent Koronán végbement kép-, kő- és gyöngycseréket, „pótlásokat, látszólag „jótékony beavatkozásokat, javításokat. 1301 után ugyanis igen csekély lett az esély arra nézve, hogy a Korona esetleges sérüléseit a megfelelő módon korrigálják, illetve kezeljék. Nem beszélve arról, hogy mondjuk a megfelelő tradicionális háttérrel tudják biztosítani egy drágakő cseréjéhez, mivel itt nem pusztán egy követ, hanem egy szellemi, mégpedig hallatlanul magas szellemi állapotot is „vissza kell helyezni, amit a kő szimbolizál. De tradicionális cserét és „jó szándékot egy pillanatra sem szabad feltételeznünk: a Koronán végbement kő- és képcserék egyértelműen a lemuri szubsztrátum jegyében mentek végbe. Azt azonban véletlenül sem tételezhetjük, hogy a manipulációk közvetlenül 1301 után következtek volna, s egyszerre. 1301 -ben az occult szférákban bekövetkező antispirituális offenzíva vette kezdetét, ami lehetővé tette a Szent Korona fokozatos, mind mélyebb és mélyebb rétegeket érintő deszakralizálását.

3.

Talán szokatlannak tűnhet, hogy a Koronával kapcsolatban ennyi-re hangsúlyozzuk a világban, a létezésben végbement, bekövetkezett hanyatlási folyamatokat, démonikus influenciákat, azonban ismételten fel kell hívnunk a figyelmet: a Korona a „kerek világgal, a világ világfeletti és „világalatti szintjeivel azonos. A világban történő elsötétedési (világtalan, világalatti) jelenségek bizonyos értelemben a Koronán is meg kell, hogy mutatkozzanak. Ezt az alapvető tételt egyébként maga Szent István fogalmazza meg a leghatározottabban, amikor Szent Imrét bevezeti, beavatja a Korona misztériumába.

A létszemléleti irányvonalak kijelölését követően vegyük most vizsgálat alá a Koronán azokat a pontokat, amelyeken a felvázolt antitradicionális offenzíva a leginkább érezteti a hatását. Mint már említettük, a Koronán folyamatosan végeznek el (egy bizonyos idő óta) „pótlásokat (a hiányzó és a sérült kövek, gyöngyök pótlása, cseréje), és képcseréket is. Révay Péter koronaőr az 1613-ban megjelent könyvében azt írja, hogy a Korona kerületének hátsó felén a Szent Szűz Mária, valamint keresztény királyok és császárok képmása látható. A jelenlegi állapotban viszont Szűz Mária nincs a Koronán. A nemrégiben lezajlott aranyműves vizsgálatok egyértelműen bebizonyították, hogy a kiemelkedő félköríves foglalatra szegecselt Dukász

Mihály, valamint az alatta balra elhelyezkedő Geobitzász és a jobbra található Konstantin eredetileg nem szerepeltek a Korona abroncsán. A három képcsere közül tehát minden bizonnyal Szűz Mária „felváltása, lecserélése Dukász Mihályra volt a legutolsó. E három, lényegét tekintve Jézus Krisztussal, Szent Mihállyal és Gábriellel opponáló, szembehelyezkedő, valójában azonban ellene szegülő, ellene ható „földi uralkodót minden fenntartás nélkül a lemurai szubsztrátum manifesztációjának kell tekintenünk. Természetszerűleg merül fel a kérdés, hogy mit jelent az, ha egy minden szempontból szakrális imaginatív, képi utat megbontanak, s képeket váltanak le? Mindenekelőtt azt, hogy a világ szellemi arculatában végbemenő változásokat demonstrálják, másfelől pedig azt, hogy ezt a változást (elsötétedést, elsötétítést) elősegítik olyan szellemellenes átalakzatok működésével, amelyek elsősorban a tudati struktúra megbontását irányozzák elő. Mindez pontosabban megfogalmazva: magában a tudatban funkcionáló képalkotó gondolkodás van kitéve egy rendkívüli erejű démonikus támadásnak, hiszen a „kép az önmagában hordozza a „képesé és a „képtelenné” válás lehetőségét is. Ezért, ha az embernek nincsen hiteles képe önmagáról, akkor előbb-utóbb tehetetlenül sodródó, örvénylő, meghatározhatatlan minőségű, pusztán emberszerű, de nem emberi kvalitásokat lesz képes felmutatni. Nézzük meg tehát közelebbről a „földi uralkodók szimbolójai jelentését, összevetve a lemurai szubsztrátum kísértetszerű - „állati - alig emberi hármasságával.

A képen a következő felirat található: „Mihály a rómaiak Istenben hívő császára a Duk. Miután itt egy antitradicionális formációról, ellenbeavatási műveletről van szó, a szöveget éppen az ellenkező előjellel kell értelmezni, amelynek lényege a következő: Mihály, aki szellemi romlást, széthullást idézi elő azáltal, hogy megbontja a lélekben, a világban a hit (pistis) képességét, vagyis kioltja a transzcendentális bizonyosságot. Mi jogosít fel minket erre a talán meglepőnek tűnő megállapításra, az értelméből látszólag kifordított értelmezésre? Elsősorban az a kétségbevonhatatlan tény, hogy Dukász Mihály azt a pozíciót foglalja el, ami eredetileg Szűz Máriáé volt. Mária pedig mint tudjuk, szimbolójai értelemben megfelel a Fénybe emelt világnak, az uralt hatalomnak. Aki pedig a világot magához emeli és uralja: az Jézus Krisztus. A Korona homlokzati részén .trónoló Krisztus poláris párja tehát csakis és kizárólag Mária lehet, hiszen Jézus Krisztus az, aki Máriát a mennybe emelte. Mária (szanszkrit: Májá), mint világ, mint Fénnyel átitatott, áthatott világ egyben az örökkévalóság relatív princípiumának is megfelel: az idővel keletkezik, születik és az idővel múlik el. Ezért lecserélése Dukász Mihályra az időben végbemenő, de az időben kihunyó manipulációra utal, metafizikai régiókat nem érint. Viszont a konkrét, fizikai világban annál veszélyesebb tendenciákat hordoz: az ember halhatatlanság igényét semmisíti meg, a tudat időbeli megszűnését célozza meg oly módon, hogy megbontja, elsötétíti azokat a funkciókat, amelyek eredetileg a Fény időtlen lehetőségét hordozzák magukban. Megkísérlik eltörölni, kiiktatni a szellem üdvözülési és felébredési lehetőségének intuitív erejét, jelen esetben Jézus Krisztust. Erre már csak azért is igen nagyok az esélyek, mert a metafizikai bizonyosságát, identitását elvesztő ember elsősorban a ,világon keresztül próbál meg önmaga irányába tájékozódni, ha tehát a világból elveszünk a lélek szakrális erejét (Mária) s hétköznapi impulzusokkal váltjuk fel (Dukász Mihály) akkor megnyílik a lehetőség a teljes tudati mérgezettség előidézésére, amire a jelenkorban annyi példát találunk, hogy szinte idézni sem érdemes, mert mindenki a mérgezettség egyfajta állapotában él. Nem véletlen tehát, hogy Szűz Máriát távolították el, ugyanis csakis a világon keresztül közlekedhetnek a Kali-yuga démonikus erői, csak a világosság nélküli világból meríthetnek erőt. Dukász Mihály tehát a lemurai szubsztrátumnak azt a vetületét képviseli, ami az ,alig emberi

kategóriának felel meg, ami az embert emberalatti régiókba rántja.

Mint utaltunk már rá, a lemuriai szubsztrátum a tradíciók és a vallások bizonyos rétegeibe is behatolt, és a hiteles szellemi átélést kereső ember lelki szféráit rendkívüli módon veszélyezteti. Ez a felmérhetetlen veszélyeket rejtő tendencia a Koronán szintén kimutatható. Dukász Mihály ugyanis nem „csak Jézus Krisztussal áll feloldhatatlan, kibékíthetetlen ellentétben, hanem a keresztpánton levő Tamás apostollal is, bár egészen más szempontok alapján, pontosabban megfogalmazva sokkal megfoghatóbb és a világban sokkal inkább nyomon követhető módon. Tamás apostol a hagyományok szerint Indiában térített. Az indiai térítés igen figyelemre méltó alátámasztását látjuk a zománckép bal felső sarkában. A felfelé törekvő, felemelkedő növényi indák, a fény növekedésének folyamatábrája az Om szótag írásjelében tetőződik be. Az Om szótag rögzítése annyira pontos és összetéveszthetetlen, hogy még az értelem-meghatározó „magocskát, fénypontot is ott találjuk, s ez nem csak szimbolójai, hanem kultúrtörténeti oldalról is újabb és újabb kérdéseket kell hogy felvessen a koronakutatásban. Az Om, tradíció-hordozó minőségnek számít, ezért lényegében Tamás apostol nem pusztán a kereszténységet terjesztette Indiában, hanem a hindu tradíciót is képviseli a Koronán. S ez az a mozzanat, amelyben Tamás apostol a Dukász-problémával érintkezik. Ugyanis amennyiben kitarunk a „Korona = világ elv mellett, akkor nem éppen meglepő módon arra következtethetünk, amit a világban amúgy is tapasztalni lehet: az indiai és a keleti „tradíciók korlátlan beözönlését a nyugati társadalmakba. S ez még egyáltalán nem lenne baj, ha ezt a folyamatot valóban fényteli, iniciatív erők irányítanák. De az ilyen felmérhetetlenül veszélyes „missziót még csak véletlenül sem a Fény, hanem a 'spirituális sötétség fokozása, mélyítése érdekében végzik. Ez a bomlasztó, elsötétítő tendencia a Koronán egyértelműen bizonyítható és visszaigazolható: Dukász Mihály jelentős mértékben letakarja, lefedi Tamás apostolt, ami szimbolójai szempontból azt jelenti, hogy az Indiából és Keletről származó tanítások, meditációs technikák egy démonikus „szűrőn, a lemuriai szubsztrátumon mennek keresztül, mire eljutnak a nyugati „tanítványhoz.

A kép felirata: „Geobitzász Turkia hívő királya. Ebben a szövegben szintén a Dukász-felirathoz hasonló létrontás érvényesül. Ezen túlmenően azonban itt található egy olyan konkrét elem, ami ránk nézve fokozottan érvényes. A Turkia elnevezés ugyanis mint ismeretes, egy időben Magyarországra vonatkozott. Ezért a Geobitzász kép felirata a lehető legszigorúbban értendő azokra a vonulatokra, amelyek a magyarság tradicionális sajátosságaival állnak összefüggésben. Mire gondoljunk itt? Elsősorban arra, hogy mindazok az értékek, amelyeket a magyar tradíció hordoz, egy occult-régiókból kiinduló szellemellenes támadásnak vannak kitéve. Ez a hétköznapi életben azt vonja magával, hogy a hagyomány-felejtés sokkal inkább hatékonyabb és elevenebb, mint a hagyomány. „Geobitzász Turkia hívő királya értelmezésünk szerint elsősorban a hitben, a pistis-ben levő realizációs lehetőséget iktatja ki. Viszont a pistis, a transzcendentális bizonyosság előfeltételezése nélkül semmiféle hiteles megismerés és megvalósítás (gnosis) nem képzelhető el. A pistis-nélküli tudatot lényegében a létfelejtés, a tradíciófelejtés erői hatják át, más megközelítésben: a halál „követői manifesztálódnak. S miután a magyarság „kollektív öntudatához, önismeretéhez szinte elválaszthatatlanul hozzátartozik a 'nemzethalál érzése, Geobitzászt „Turkia királyát a lemuriai „hármasság halálközeli, kísértetszerű, fantom-létformájával kell azonosítanunk.

A kép felirata: „Kon. a rómaiak bíborban született császára. Bíborban születni ebben az esetben

annyit jelent, mint egy általunk most nem részletezni kívánt 'tinktúrával, egzisztenciális „festékekkel átítatottan a halálban kioltódni, a halálon túli cél lehetőségét elveszíteni. A létezés olyan mély szintjeire zuhanni, ami szimbolikusan és lényegében is megfeleltethető az állatok világának. A Konstantint ábrázoló kép ezt minden további nélkül alátámasztja. Ha kicsit figyelmesebben vizsgáljuk meg Konstantin arcát, akkor láthatjuk, hogy egyre inkább elveszti emberi jellemzőit, s egy nem igazán körülírható „puhatestű arc néz velünk szembe. Konstantin tehát a lemuriai létállapot 'állatszerűségének a hordozója.

4.

S végül a lemuriai szubsztrátum kérdéskörét, a fantom-állat-alig-ember háromszögét lezárva beszélünk kell még arról a zafírról is, ami Dukász Mihály alatt, Geobitzász és Konstantin között foglal helyet. A zafírt eredetileg II. Mátyás utasítására tették erre a helyre, eltávolítva onnan egy állítólagosan sérült követ. A most látható kő rendkívül szépen csiszolt, azonban az esztétikai tulajdonságoknál több pozitívumot nem szabad neki tulajdonítani. A zafír ugyanis a legszorosabban összefügg a lemuriai hármassággal, a „földi uralkodók által képviselt hatással. Kicsit talán a mesékből vett hasonlattal élve, azt is mondhatjuk, hogy Dukász Mihálynak, Geobitzásznak és Konstantinnak ebben a kőben van az ereje, s az, hogy Geobitzász tulajdonképpen erre a kőre tekint, ezt messzemenően igazolja.

5.

A Korona deszakralizált részeinek vizsgálata után most térjünk rá azokra a területekre (képek, kövek, gyöngyök), amelyek nem, vagy csak nagyon csekély mértékben lettek kitéve negatív hatásnak, s ma is rendkívüli spirituális erővel rendelkeznek. A Koronán ez a „rendkívüli spirituális erő elsősorban konkrét gyakorlatként, meditációs útként jelenik meg. Ha a Szent Korona abroncsáról indulunk el, akkor meghatározóan olyan szellemi állapotokkal, mágikus fokozatokkal találkozunk, amelyek minden hiteles megvalósítás állomásait képezik. Ezek a legmagasabbrendű gyógyító és heroikus erőkkel, kvalitásokkal állnak kontinuitásban, mélyebb értelemben pedig a létrehozó, megtartó és a feloldó, megszüntető hatalom lehetőségével.

A gyógyító szentek

Az abroncon látható Szent Kozma és Szent Damján, mint ismeretes: gyógyító szentek. Az igazi szellemi utakon a gyógyítás princípiuma (pistis) a lehető legmélyebben és legszorosabban fonódik össze a transzcendens eredetű tudással: a gnosisszal. Érdemes megemlíteni, hogy a magyar gyógyulás szó töve, ha nem is túl közeli, de alátámasztható kapcsolatban van a görög gnosis és a szanszkrit jnána szavakkal. Kozma és Damján azonban nem csak a távoli etimológiai rezonancia révén, hanem magából a realizációs metódusból adódóan is gnosztikus vonulatot reprezentálnak. A hozzájuk fűződő gyógyító minőségekkel, erőkkel szimbolizálható szellemi állapot és szint meditációs centruma az a drágakő, amelyre tekintetük, figyelmük irányul.

A harcos szentek

Szent György és Szent Demeter a realizációhoz elengedhetetlen hősi elszántságot, az „akcióban levés” tűzét: a heroicitást szimbolizálják. Ők jelenítik meg azt a lovagi (ksatriya) utat, amely lényegében a magyar tradícióra annyira jellemző. S itt mindenekelőtt a Grál-ra, s a hozzátartozó gnosztikus ösvényre utalhatunk, amelynek elemeit az archaikus népi imádságokként számontartott iniciációs szövegekben is megtaláljuk. De megemlíthetjük még a magyar alapítású Pálos-rend Grál szimbolikáját, vagy azt a mitológiai adatot, amely szerint a Grál misztériumába (’kövébe’) beavatott utolsó lovag a „magyarföldi Ure vitéz” volt.

A harcos és a gyógyító szentek sorát összefoglalva megállapíthatjuk, hogy az a meditációs technika, amit reprezentálnak: a drágakő kontemplációja, egyáltalán nem ismeretlen a gnosztikus és a keleti gyakorlatokban. Gondoljunk csak a Gyöngyhimnusz királyfijára, vagy „távolabb menve a taoizmusra, a buddhizmusra és a hinduizmusra, ahol ezek a technikák általánosan elterjedtek. A tantrikus buddhizmusban a drágakő „szemlélete kifejezetten az uralkodó, a király által járt praxis volt. A Szent Korona gyógyító és harcos szentjei azonban nem pusztán arra a kőre néznek, amelyben „erejük van, hanem metafizikai értelemben túl is hatolnak azon, s végső hatalmuk a homlokpánton levő háromszögletű, a tűz-elemet, a benső látást (vidya, vidére, idea) mágikus figyelemhordozó drágakőben összpontosul. Más megközelítésben pedig a drágakövet közrefogó Szent Mihály és Gábrriel arkangyalokban, hiszen Gabriel arkangyal lényegét tekintve: a létezés metafizikai gyógyulásának, üdvének a ’hírvívője az orvos szentek által képviselt gyógyítóerők kontemplatív foka. Az üdvöt, az üdvözülést (salus) a legteljesebb testi, lelki és szellemi gyógyulást (feltámadást) megelőlegező szintje. Szent Mihály pedig a harcos szentek heroikus aszkézisének (izzásban levésének) a szellemet elhomályosítani, kioltani igyekvő sötétség kontemplatív szinten történő legyőzésének a hordozója. Az arkangyalokban (a drágakőben) összpontosuló gyógyító és fényfelszabadító hatalom realizálása egyben azt a szintet is jelenti, amit Pál apostol úgy fogalmaz meg, hogy „élek már nem én, hanem a Jézus Krisztus él bennem.

6.

A Korona abroncsának megközelítése után a keresztpánt néhány elemét szeretnénk megvilágítani. A keresztpánt szélein egy tűzcsepp alakú, piros kősort, gyöngysorral váltakozva fut végig. A kövek és a gyöngyök ritmusán belül azonnal feltűnik, hogy a gyöngyök jelentését az átfúrt és az ép, vagy az ép felével felfelé fordított szemek határozzák meg. S itt érdemes elgondolkozni azon a kérdésfeltevésen, hogy vajon kinek a tulajdonát képezte a gyöngysor, mielőtt az a Koronára került volna. Sérült, átfúrt egységében valamiképpen megbontott követ, gyöngyöt ugyanis szakrális tárgyra nemigen szoktak feltenni. Ezért, ha mégis felkerül, ez azt jelenti, hogy annak a hatása nem csökkenhet, mert szintén szakrális eredete van, olyan személyiséghez tartozott, aki rendkívül magas szellemi kvalifikációval rendelkezik: egy nép szakrális szubjektuma. Ezen a ponton azonban már olyan találgatásokra adhatnánk okot, a személy meghatározását illetően, hogy könnyen félreveheti a kérdés mélyebb értelmét.

7.

A Korona keresztpántján nyolc apostol foglal helyet. A nyolc apostol rendkívül szoros összefüggésben van a világ nyolc mentális demiurgoszával (egyiptomi teológia) és a világőrző hatalmakkal. Ezen túlmenően azonban elsősorban praxeológiai jelentőségük hangsúlyozott. A nyolc apostol nyolc megvalósítási utat, meditációs technikát képvisel, amelyek hatékonysága és mindenekelőtt járhatósága a szimbológiai megközelítés értelmében attól függ, hogy mennyire sérültek a zománcképek, hiszen egy pillanatra sem szabad elfelejteni, hogy a Korona a világban végbemenő szellemi folyamatokkal a lehető legszorosabb mértékben függ össze. Ebből a megközelítésből a legépebbnek számítható János apostolt ábrázoló kép, vagyis a János apostol által képviselt doktrína járható ma a világban meditációs praxisként. Ez azért is hallatlanul lényeges, mert mint tudjuk, a fény életre keltésének műveletei, a fénnel végrehajtott mágikus operációk János apostolnál kapnak a legnagyobb hangsúlyt. S miután a világban megszűnt a tradicionális háttér, az ember számára szinte semmilyen másodlagos tudathordozó, spirituális lehetőség sem maradt a legradikálisabb fénymegvalósításnál, fényfelszabadításnál. A többi apostol képtöredezettsége tehát azt jelenti, hogy azok a szempontok váltak „töredezetté, az a meditációs út lett járhatatlan, amit ők reprezentálnak.

8.

Bizonyos értelemben János apostol az egyetlen jel, ami a „hitetlen nemzetségnek adatott. Ez a „jel” pedig a halálból való feltámadással, Jónás prófétával áll kapcsolatban, sőt szimbológiailag Jónást azonosnak tekinthetjük Jánossal, s erre nem pusztán a Jónás és a János nevek benső azonossága, hanem a Koronán látható János-ábrázolás is feljogosít minket. János a képen egy könyvre: az Élet könyvére mutat rá, az a kéz pedig, amely erre a könyvre mutat, egy hal szájából emelkedik ki. Vagyis a halálból (hal) való feltámadás tettét manifesztálja, oly módon, hogy kiemelkedik a halálból, s a halálon túli célra mutat rá. Ha a zománckép kidolgozását az apostol jobb kezénél megfigyeljük, akkor ez rögtön szembetűnik. A ruha redőinek „halfejszerű” megoldása egyetlen más apostol képén sem fordul elő.

9.

János apostol nem csak rámutat az Élet, a halhatatlanság időtlen lehetőségére, hanem azt az utat és módszert is felmutatja, amelynek révén a halál „gyomrában” a halál legyőzhető. Az apostol két oldalán, két egymástól némileg különböző „folyamatábra” található. A folyamatábrák a fény, a halhatatlanság megvalósulásának útját szimbolizálják, az emberben levő örök realizációs tengelyt. A tradíciókban az utaknak ilyen irányú kettőssége mindig megfigyelhető, mint fokozatos és radikális lehetőségek. Az apostol bal oldalán levő folyamatábrát nyugodtan nevezhetjük a „bal kéz útjának” (a hindu tradícióban: vamácára = bal kéz útja), a jobb kéz felőli ábrát pedig „jobb kéz útjának” (daksina-cára). A hermetikus hagyományban ez a két lehetőség, a „nedves út” és a „száraz út”.

A János apostolt roppant erőteljesen körülvevő fényvonal, az aura ilyen nyomatékosan történő kiemelése arra utal, hogy az embernek szigorúan önmaga felé fordulva, önmagában kell a műveleteket végrehajtani, egyfajta hermetikus elzártságban. Ez az „edény lezárásának” elengedhetetlen akciója. A lezárással kell biztosítani azokat a feltételeket, amelyek a realizáció szempontjából létfontosságúak, mert amennyiben a műveletek nyomán felszabadult energia szétveti az „edény” falát, az a tudati struktúra megsemmisülésével járhat együtt. A folyamatábrák, a szellemi utak a fény „kibontakozásának, mozgásának állomásait, s a hozzájuk kapcsolódó világokat, képességeket (cakra) szimbolizálják. Ha jól megfigyeljük, akkor hat szintet, állapotot, hierarchikus fokozatot lehet megkülönböztetni, a hetedik az, amikor a folyamatok és állapotok kiteljesednek, s mintegy aranyvirágként manifesztálódik az az állapot, amit a lélek feltámadott ereje hordoz. Ez a fokozat a két út két végpontjánál látható „ibisszerű” madárral, a fény-állapot megragadottságával van szimbolizálva.

10.

A János apostolt ábrázoló zománcképet nyolc gyöngyszem és hét piros, tűzcsepp alakú kő veszi körül. A gyöngyök a vízelem, a kövek pedig a tűz elem realizációs jelenlétére utalnak. Visszatérve az előző gondolatmenetünkhöz: a víz elem ismételten utalhat a „nedves útra” a tűzelem pedig a „száraz útra”: tehát a tradíciók radikális és fokozatos módszeraira. Azonban itt természetesen egy önálló szimbológiai folyamatról van szó. A gyöngyök és a kövek azt a folyamatot hordozzák, amelyek átvezetnek a Korona „láthatatlan” régiójába: az Atya trónusához. A gyöngyök tehát a víz (lélek) a kövek pedig a tűz (szellem) benső, tudati áramlására, emelkedésére, tisztulására emlékeztetnek. Van azonban egy lényegesen árnyaltabb, részletesebb információt eláruló jelentéstartalmuk is, ami talán meglepő módon az I Ching metafizikáján és szimbolikáján keresztül igazolható vissza, ennek részletesebb kifejtése viszont egy következő tanulmány feladata lesz.